

ה"ת 64971/07/21 - ניבין ג'ולאני, אברהים ג'ולאני, חברת אלבוסיאן ואח' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 64971-07-21 ג'ולאני ואח' נ' מדינת ישראל
ה"ת 64976-07-21 שם תיק ללא שמות חסויים
ה"ת 64973-07-21 שם תיק ללא שמות חסויים
תיק חיצוני:

בפני מבקשים
כבוד השופט עדי בר-טל
1. ניבין ג'ולאני
2. אברהים ג'ולאני 3. חברת אלבוסיאן ואח'
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפניי בקשה לפסלות שופט.

1. ביום 30.7.21 הוגשה בקשה להשבת תפוסים שנתפסו ביום 21.6.21. ביום 3.8.21 וביום 30.9.21 התקיימו דיונים שערכו מספר שעות. ביום 7.11.21 ניתנה החלטה מנומקת ובמסגרתה נדחתה הבקשה ברובה, כאשר בנוגע לכספים המוחזקים בידי עמותה שפרטיה נמסרו בבקשה, ניתנו תנאים לשחרור הכספים. על החלטה זו הוגש ערר אשר נדון ביום 14.12.21. בית המשפט המחוזי דחה את הערר בעיקרו, תוך שינוי שנערך בהסכמת הצדדים, באשר לחשבון העמותה.

2. ביום 15.12.21 הגישה המשיבה בקשה להארכת צו החזקת התפוסים למשך 180 יום נוספים. בית המשפט העביר את הבקשה לתגובת המבקשים וביום 20.12.21 התקבלה תגובה ולפיה, המבקשים מתנגדים לבקשה. ביום 21.12.21 נתן בית המשפט החלטה ונוספת ובמסגרתה ביקש תגובה מפורטת מטעם המבקשים וזאת עד ליום 29.12.21. ביום 29.12.21 הוגשה תגובה ולפיה, הבקשה שהוגשה היתה לאקונית וכוללת טיעונים מהדיון הקודם, ועל כן, אין המבקשים יכולים להגיש תגובה, אלא אם תיק החקירה יועבר לידי בא כוחם או שניציג המשיבה יענה על שאלות שישלחו אליו. ביום 29.12.21 נתן בית המשפט החלטה נוספת, ולפיה ניתן להגיש תגובה אף ללא תיק החקירה, אשר לא ימסר בשלב זה, והתבקשה תגובה, במסגרתה יתייחסו המבקשים להחלטת בית המשפט המחוזי שניתנה לפני מספר ימים, ומדוע לאורה יש לדחות את בקשת המשיבה.

3. משלא הוגשה תגובה, נתן בית המשפט ביום 6.1.22 החלטה נוספת, וביקש פעם נוספת תגובה עד ליום

10.1.22 וכן האריך את הצו עד למתן החלטה אחרת.

4. ביום 10.1.22 הגישו המבקשים בקשה והודעה ולפיה למיטב ידיעתם לא מוטל עליהם הנטל לנמק מדוע יש לפגוע בזכויותיהם, אלא על המשיבה לשכנע מדוע יש לעשות כן. המבקשים טענו כי בית המשפט פגע בזכותם להשמיע טענותיהם. כך נטען, כי הפגיעה אירעה מקום בו התקבלה החלטה על הארכת הצו למשך 180 יום, בהחלטה לקונית וללא כל דיון וזאת למרות פניות חוזרות ונשנות לקיום דיון. עוד נטען, כי פגיעה נוספת במבקשים אירעה במסגרת תיק צ"א 6381-08-21 עת שכנע בית המשפט צדדים שלישיים להסכים לפגוע בזכויות המשיבים וניתן צו הפוגע בזכויות המשיבים בלי לזמנם לדיון. לטענת המבקשים, עצם יוזמת בית המשפט מלמדת על דעה קדומה.

בית המשפט התבקש לבטל את כלל החלטותיו שניתנו ללא שמיעת המבקשים, ולהעביר את התיק לדיון בפני מותב אחר.

5. ביום 19.1.22 הגישה המשיבה תגובה. במסגרת התגובה הובהר, כי לא ברור לאיזו החלטה מכוונים המבקשים, שכן טרם ניתנה החלטה בבקשה להארכת התפוסים. כל שניתנה היא החלטת ביניים להארכת הצו עד למתן החלטה אחרת, תוך דרישה מהמבקשים להגיש תגובה, תגובה שלא הוגשה.

6. המשיבה הפנתה להשתלשלות האירועים, לרבות להחלטת בית המשפט המחוזי. לדידה של המשיבה, הבקשה לפסילת שופט מוגשת ללא כל עילה. באשר לתיק הנדון נטען כי בית המשפט המחוזי דן בערר ודחה אותו, וכי החלטת בית המשפט המחוזי מצביעה על סבירות החלטת מותב זה. באשר לתיק השני, צ"א 6381-08-21, הבהירה המשיבה את העובדות ובפרט העובדה כי למבקשים ניתנה הזדמנות להגיב לבקשה והם בחרו שלא לעשות כן. המבקשים הגישו ערר, אולם זה נמחק משקבע בית המשפט, כי הסמכות לדון בבקשה לביטול הצו הינה של בית משפט שלום.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה ובנימוקי התשובה לה, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

7. סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד 1984, קובע כי אבן הבוחן שראוי כי תנחה את בית המשפט בבואו ליתן החלטתו בדבר פסילתו מלישב בדיון, נעוצה בשאלה האם "**קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט**". זו אמת המידה הכללית, שמכוחה קמות עילות הפסילה הספציפיות.

8. עוד נקבע, כי המבחן הנוגע לשאלת קיומו של חשש ממשי למשוא פנים הינו מבחן אובייקטיבי. אין די בחשש סובייקטיבי של מי מהצדדים כדי לבסס את עילת הפסלות (ראה, למשל, ע"פ 11726/04 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (30.12.04)). יש לבחון קיומה של אפשרות מאוד מסתברת, שאכן נבצר מהשופט לשפוט את דינם של בעלי הדין באובייקטיביות הדרושה.
9. בתי המשפט קבעו לא אחת כי אמת המידה לפסילת שופטת איננה מבוססת אך ורק על מראית פני הצדק, וכי הדגש איננו על השאלה כיצד התנהגות השופט נראית, אלא מהי מהותה - כלום יש בה חשש ממשי למשוא פנים אם לאו (ראה והשווה: ע"א 2912/99 אלפא בטון נגד (26.5.99)).
10. אכן, אילו משתכנע בית המשפט כי מראית פני הצדק נפגעה או עשויה להיפגע בצורה מוחשית וברורה, או כי ישיבת השופט בתיק לא תניח ערובה מספקת לשמירה על מראית תקינות ההליך, כי אז אפשר שהדבר יכלל בגדר של עיקרון מראית פני הצדק.
- ואולם, ככלל, יש לזכור כי הזכות לשבת בדיון היא גם החובה לעשות כן (ע"פ 2/95 מדינת ישראל נ' זינאתי, (17.1.95)).
11. במקרה הנדון, בית המשפט אינו סבור כי מראית פני הצדק נפגעה או עשויה להפגע, כמו כן למותב זה אין דעה קדומה על המבקשים.
12. בנוגע לתיק הנדון - טענות המבקשים אינן ברורות, שכן בית המשפט לא קיבל כל החלטה בדבר הארכת הצו למשך 180 יום נוספים. בית המשפט שב וביקש תגובה מהמבקשים וזאת בכדי לייעל את הדיון שייקבע, ולהימנע ממצב של דיון נוסף האורך מספר שעות. המבקשים בחרו פעם אחר פעם להתעלם ולהתחמק ממתן תגובה. גם ההחלטה שניתנה ביום 29.12.21 אין בה משום הבעת דעה, אלא הזמנה להתייחס לסוגיה מסוימת בעניין הראיות, שכן שאלת החשד הסביר לביצוע העבירה נדונה בבית המשפט המחוזי בסמוך להגשת הבקשה החדשה. אך סביר הוא, שבית המשפט יבקש התייחסות לכך במסגרת התגובה שתוגש. מכל מקום, החלטה טרם ניתנה, שכן בית המשפט המתין לתגובה.
13. באשר לצ"א 6381-08-21 יצוין, כי בית המשפט סירב ליתן צו במעמד צד אחד ודרש מסירה של הבקשה לכלל בעלי הזכויות בקרקע, שכן הובהר, שהדירות שנבנו, נמכרו לצדדים שלישיים. משלא הועבר לבית המשפט אישור מסירה, נמחקה הבקשה. ביום 9.8.21 הודיעה המשיבה כי העתק מהבקשה וכן מההחלטה הועבר לבעלי הזכויות בקרקע לרבות למשפחת ג'ולאני. בעלי הזכויות בקרקע הגישו תגובה לבית משפט ובהתאם התקיים דיון ביום 8.11.21. אציין, כי הגם שהבקשה וההחלטה הועברו למבקשים, כטענת המשיבה, אלו לא הגישו תגובה ואף לא התייצבו לדיון.

14. בדיון הובהר, כי כוונת המשיבה היא להטיל מגבלה אך ורק על זכויות המבקשים ולא על זכויות הצדדים השלישיים. בהתאם ניתנה החלטה ולפיה צו המניעה יחול אך על זכויות המבקשים ולא על זכויות הרוכשים שרכשו דירותיהם מהמבקשים. כמו כן ניתנה הזדמנות נוספת למבקשים ליתן עמדתם, והובהר כי יש להעביר את ההחלטה למבקשים.

15. ביום 24.12.21 הגישו המבקשים ערר על החלטה זו. ביום 26.12.21 מחק בית המשפט המחוזי את הערר וקבע כי על המבקשים לפנות לבית המשפט שנתן את הצו בבקשה לבטלו. עד ליום זה לא הוגשה בקשה כאמור.

16. במצב דברים זה, כלל לא ברורה בקשת המבקשים וטענתם לקיומה של דעה קדומה. בית משפט רשאי ליתן צו במעמד צד אחד ואין הוא מחויב לקיים דיון. למבקשים שמורה הזכות לבקש לבטל החלטה זו ואף לקיים דיון בעניין. המבקשים לא עשו כן עד ליום זה על אף שניתנה להם הזדמנות לעשות כן. מבלי לגרוע מן האמור, יצוין, כי אף אם טעה בית המשפט בהחלטתו, אין בכך כדי לבסס קיומה של דעה קדומה על המבקשים.

17. הלכה היא, כי אי שביעות רצון של אחד הצדדים מהחלטות בית משפט, אינה עילה לפסלות שופט. ניתן להשיג על ההחלטות באמצעות הליכי ערעור הקבועים בדין (ראה בעניין זה ע"א 1365/07 פלוני נ' פלוני (11.6.2007)).

18. המבחן לקיומה של עילה לפסילת השופט היושב בדין הוא כאמור קיומו של חשש ממשי למשוא פנים (ע"א 9854/17 פלוני נ' פלוני (16.1.2018)). המבקשים כלל לא הצביעו על חשש ממשי כאמור. זאת ועוד, העובדה שבית המשפט יושב בדין במסגרת מספר הליכים של בקשות למתן הצווים כנגד המבקשים (כולם באותו עניין וקשורים לאותן עבירות נטענות) אף היא אינה מהווה עילה לפסילה (ע"א 4122/18 שורץ נ' מנצור (4.7.18)). על המבקש את פסילת השופט להוכיח כי קיים חשש ממשי ל"נעילת" דעתו של השופט בשל ההליך הקודם (וכאמור בעניינו אין מדובר בהליכים אחרים, כי אם באותו עניין ואותן ראיות).

19. אשר על כן, לא מצאתי בבקשה כל נימוק שיש בכוחו להוביל למסקנה כי מתקיימת עילת פסלות.

20. יובהר, כי אינני סבורה שהמשך ישיבת מותב זה בדין כרוכה בחשש כלשהו למשוא פנים, ואף איני סבורה שהמשך ישיבתי בדין תגרום לפגיעה במראית פני הצדק. דעת בית המשפט אינה כבולה ואינה נעולה.

הבקשה נדחת. אין צו להוצאות.

בהחלטה נפרדת יימסר מועד לדין וכן יינתנו הוראות ביחס להמשך הדיון.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' אדר א' תשפ"ב, 06 פברואר 2022, בהעדר
הצדדים.